

започна да глади пакъ мустацитѣ си. Да му каже, че водата е сладка и студена, нѣмаше защо, приказвано е, затуй Лютфи го попита:

— Какво ново, Ибриямъ?

— Ново ли? Хванали Мурада. Туй е новото.

— Хванали ли сж го? Кога? Кжде?

— Ей тамъ го хванали е, въ Харманкуюсу.

— Ибриямъ показа на югъ. — Сега слѣзоха двама войника. Ще го каратъ при поручика на границата.

Лютфи бѣше записанъ — спущаше вжже-то — и не можа да отговори на Ибрияма, пѣкъ и това, което чу, го накара да се замисли. Когато се обърна, видѣ, че Ибриямъ си отиваше. „Бедниятъ! — помисли Лютфи за Мурада. — Има да си пати!“ Той метна вжже-то на макарата и пакъ се замисли.

Мурадъ бѣше чиракъ на Джалила. Той бѣше младъ момѣкъ, широкоплещестъ, упоритъ и мѣлчаливъ, какѣвто бѣше и господарѣтъ му. Зле бѣха се събрали — два остри камѣни брашно не мелятъ, но по-голѣмата беда бѣше въ туй, че Джалилъ имаше дѣщеря. Наистина, ергенитѣ говорѣха на присмѣхъ, че била много руса, по-руса отколкото трѣбва, но Асие бѣше хубава. А за ергенитѣ тя бѣше недостѣпна не само защото баща ѝ бѣше богатъ, но защото и тя сама не харесваше когото и да е. Мурадъ, стройниятъ, мжжествениятъ и мѣлчаливъ Мурадъ, ѝ падна на сърдце и тя, въпрѣки по-